

Arrest

nr. 335 324 van 31 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. CASTIAUX
Overwinningstraat 124
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat G. CASTIAUX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 26 juli 2022 dient verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 augustus 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 1 januari 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing. Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, afkomstig uit het dorp Said Ahmadkhel, gelegen in het district Kot van de provincie Nangarhar. U bent van origine Pashtoun en soennitisch moslim. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende elementen aan.

U werkte in uw eigen autoherstelplaats. Aanvankelijk met uw oudere broer S., die u de job had geleerd, maar na een jaar ging hij bij de overheid werken. Ook uw oudste broer H. S. ging na zijn studies bij de overheid werken, bij het nationaal leger. U bleef in de garage werken. U repareerde er ook overheidsvoertuigen.

De taliban verweet u dat u voor ongelovigen werkte en plakte doodsb bedreigingen aan de deur en de muur van uw garage. Desondanks bleef u overheidsvoertuigen repareren. Maar omdat de bedreigingen bleven komen, bent u uiteindelijk op de tweede dag na de machtsovername door de taliban, in augustus 2021, samen met uw broers S. en H. via Pakistan naar Iran gevlucht om vervolgens naar Europa te reizen.

U weet niet waar uw broers nu zijn. In Iran stak de smokkelaar jullie in verschillende auto's. Sindsdien hebben jullie elkaar niet meer gezien of gehoord.

U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 26 juli 2022.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: badges van het nationaal leger van uw beide broers, foto's van u en uw broer in jullie garage, foto's van twee dreigbrieven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt.

Vooreerst dienen er vraagtekens geplaatst te worden bij uw recente herkomst uit het district Kot van de provincie Nangarhar. Gevraagd wanneer u uw land van herkomst verliet volgens de Afghaanse kalender, moet u het antwoord schuldig blijven. Zoals algemeen geweten, gebruikt men in Afghanistan een andere kalender. U verklaart dat u de Afghaanse kalender niet kent, maar dat u de christelijke kalender wel een beetje kan gebruiken (CGVS, p.7). Van iemand die tot zijn elfde naar school ging, kan echter verwacht worden dat hij minstens een notie heeft van de Afghaanse kalender. Gevraagd welk jaar het was volgens de Afghaanse kalender toen u naar hier kwam, herhaalt u dat u de Afghaanse kalender niet kent. Meer nog, u zou in uw regio zelfs nooit van de Afghaanse kalender gehoord hebben. Uw uitleg, dat u niet altijd naar school ging en dat u misschien niet op school was toen ze de les gaven over de kalender, overtuigt geenszins (CGVS, p. 7).

Voorts valt ook uw gebrek aan kennis van de veiligheidssituatie in uw district op. Zo weet u niets over de aanwezigheid van Daesh, terwijl het Amerikaans leger daar toch lang strijd geleverd heeft met die groepering (zie de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier). Van iemand die altijd in een dorp heeft geleefd, kan algemeen worden aangenomen dat hij weet heeft van gewapende conflicten in zijn regio. U zegt ook het verschil niet te kennen tussen Daesh en de taliban (CGVS, pp.6-7), wat opmerkelijk is voor iemand die uit een regio komt waar beide groeperingen zeer zichtbaar aanwezig zijn geweest.

Bovenal moet worden opgemerkt dat u er niet in slaagt om uw identiteit afdoende te staven. U legt geen enkel identiteitsdocument van uzelf voor. De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. Deze medewerkingsplicht vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder

verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Daarnaast geeft u geen duidelijk zicht op uw persoonlijke situatie voor uw vertrek uit Afghanistan. Zo heeft u bij de DVZ uw oudste broer niet vermeld, terwijl zijn militaire carrière toch een belangrijk gegeven is binnen uw vluchtrelaas. U vermeldde daar wel uw broer S., uw drie jongere broers en uw zus (DVZ, Verklaring, p. 9), van wie het bestaan minder belang heeft voor uw relaas dan van uw broer H., die militair was. Van hem maakte u bij de DVZ geen enkele melding. In de Vragenlijst van het CGVS bij DVZ verklaarde u expliciet dat de taliban, op een moment dat jullie volgens uw latere verklaringen alle drie al vertrokken waren, aan uw vader vroegen waar zijn twee zonen waren (Vragenlijst CGVS dd 21/09/2022, p.2), waarbij u het duidelijk heeft over uzelf en de broer met wie u de garage had, zijnde S. Ook daar maakte u dus geen melding van een oudere broer H.. Uw argumentering dat u H. op de DVZ eenmalig, omdat het uw eerste interview was, vergeten was, gaat dus niet op (CGVS, p.4). Het is immers onzinnig dat u uw oudste broer zou vergeten te vermelden, zeker als deze oudste broer een grote rol in uw vluchtrelaas zou hebben gespeeld, zoals u beweert tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Dit doet vermoeden dat u niet de volledige waarheid vertelt over wie uw verwanten zijn. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen ook uw algemene geloofwaardigheid.

Aangezien u, zoals hierboven al werd aangehaald, op geen enkele manier uw eigen identiteit kan staven, kan er ook onmogelijk een verwantschap worden aangetoond met de militairen van wie u beweert dat ze uw broers zijn. Mochten H. en S. uw broers zijn, dan zou er overigens redelijkerwijze kunnen worden verwacht dat u enige kennis heeft over het voorgehouden werk van uw broers en u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen daaromtrent, alsook om een aantal gegevens op een doorleefde wijze toe te lichten en te situeren. Ook hier blijft u echter in gebreke.

Vooreerst werd hierboven reeds opgemerkt dat u op de DVZ geen enkele melding heeft gemaakt van uw oudste broer H. (CGVS, pp.3, 4). Tijdens uw onderhoud bij het Commissariaat-generaal is uw uitleg over H. evenmin overtuigend. Behalve het feit dat hij in Kunar gestationeerd was, kan u niets over hem vertellen (CGVS, p.4). U erkent ook dat u weinig over hem weet en dat u niet weet in welk regiment hij zat. Gevraagd waarom u zo weinig over uw broer weet, antwoordt u dat u niet met hem werkte en dat u geen interesse had in de compagnie tot dewelke hij behoorde (CGVS, p.4).

Ook over de carrière van uw broer S., met wie u samen tot in Iran reisde, weet u weinig te vertellen. Gevraagd wat hij precies deed bij het leger, antwoordt u dat dat niet weet. U weet enkel dat hij in Kunar werkte, maar niet of hij daar bijvoorbeeld soms buiten de kazerne opereerde. U verklaart dat u nooit vroeg wat hij moest doen en gevraagd hoe vaak uw broers naar huis kwamen, antwoordt u vaagweg dat het soms na tien dagen was, soms na vijf maanden of een half jaar. U weet ook niet te zeggen wie van uw broers het vaakst naar huis kwam (CGVS, p.10).

Gelet op de bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan de beroepsactiviteiten van uw broers en dus ook niet aan de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban.

Uw verklaringen over de bedreigingen zijn op zich ook niet geloofwaardig. Over de dreigbrieven verklaarde u bij de DVZ dat ze lang geleden gestuurd zijn door de taliban. Volgens de kopieën die u voorlegt, dateren ze van 14 februari 2021 en 19 maart 2021. Volgens uw verklaringen plakten de taliban die dreigbrieven 's nachts aan uw garage (CGVS, p.6). Wetende dat u zich binnen het bereik van de taliban bevond en dat ze u bedreigden omdat u diensten verleende aan de overheid, bent u toch nog zes maanden overheidsvoertuigen blijven herstellen. U maakt nergens melding van veiligheidsmaatregelen die jullie in die periode namen. Dat de taliban al die tijd niet is overgegaan tot concrete acties, is vreemd. U weet bovendien bijzonder weinig over de dreigbrieven die u voorlegt. Hoewel het slechts om twee brieven gaat, weet u niet te zeggen hoeveel u er in totaal heeft gekregen. Hiernaar gevraagd, antwoordt u dat het CGVS het antwoord kan vinden in de documenten die u bijheeft. (CGVS, p.8).

In de dreigbrieven raadt de taliban zowel u als uw broer S. aan om te stoppen met het repareren van overheidsvoertuigen. Nochtans startte u als automechanicus rond uw 16-17 jaar en was S. al na een jaar voor de overheid gaan werken (CGVS, p.2 en 3). Dat betekent dat S. op het moment van de dreigbrieven al geruime tijd niet meer in de garage werkte. Opmerkelijk is ook dat de taliban blijkbaar niet zwaar tilden aan de legercarrière van uw broers, aangezien er in de dreigbrieven die u voorlegt met geen woord gerept wordt

over hun toenmalige beroepsactiviteit. Nochtans verklaart u dat de mensen in het dorp op de hoogte waren van de job van uw broers bij het leger (CGVS, p.10).

Over uw vader legt u vage verklaringen af. U verklaart tijdens uw onderhoud dat hij in de week voor uw afspraak op het Commissariaat-generaal ontvoerd werd. Behalve dat iemand u heeft laten weten dat uw vader is meegenomen, kan u er verder niets over kwijt, omdat de communicatie met uw familieleden moeilijk verloopt (CGVS, p.11). Dorpelingen van u zijn er desondanks wel in geslaagd om een video te maken van de ontvoering en u die door te sturen. U zou die video na uw persoonlijk onderhoud nog bezorgen aan het CGVS, maar u heeft nagelaten om dat te doen (CGVS, p.5, 11). Een dergelijke video heeft sowieso echter een uitermate beperkte bewijswaarde. In afwezigheid van identiteitsdocumenten kan immers op geen enkele manier uw band met de afgebeelde mensen worden aangetoond. Daarnaast kan het CGVS ook onmogelijk inschatten wie de mensen zijn die worden afgebeeld en wat de context is waarin de video wordt gemaakt.

De voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. U legt wel enkele foto's voor. Maar aangezien u uw identiteit niet heeft aangetoond, is het onmogelijk op te maken wie er op de foto's staat. Het beeldmateriaal van u en uw broer in jullie garage, overtuigt niet, zoals verderop wordt besproken.

Hoe dan ook kan aan privéfoto's slechts een beperkte bewijskracht worden toegekend, gezien het mogelijk is om deze te bewerken. De foto's tonen ook niet of dit daadwerkelijk uw broer betreft.

U wilt met de foto's uw beroepsactiviteit als garagist voor de overheid aantonen, wat door het ongeloofwaardige verwantschap met de militairen uw enige overgebleven vrees is, maar bij de foto's waar u zelf ook op verschijnt gaat het duidelijk om vervalst materiaal. Uw verschijning op de foto's klopt immers niet. Op beide foto's bent u opvallend anders belicht en is er een opvallend verschil in beeldkwaliteit tussen uzelf en de rest van de foto. Bovendien staart u op beide foto's strak naar de camera terwijl de rest van de foto redelijk dynamisch lijkt. Op een van de foto's staat u afgebeeld bij een auto, maar is het fysiek onmogelijk dat u daar zou staan aangezien u de plaats inneemt van waar die auto zou moeten staan. U heeft daar geen uitleg voor. Wanneer u bijvoorbeeld gevraagd wordt waarom u maar half op een foto staat, verklaart u dat de foto niet genomen werd voor Facebook. U verklaart ook dat de foto genomen werd door een soldaat van wie u de naam niet kent (CGVS, p. 9). U belooft om de digitale versie op te sturen, maar ook dat heeft u nagelaten. Ook uw verklaring over de foto van de kapotte auto, roept vragen op. U weet niet waarom die tussen uw eigen documenten zit (CGVS, p.9). U legt dus blijkbaar documenten voor waarvan u niet weet wat de betekenis ervan is, wat suggereert dat u deze van iemand kreeg zonder dat u zelf een persoonlijke link met deze documenten heeft.

De badges van het Afghaans nationaal leger (ANA) van uw broers die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn evenmin van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen kunnen wijzigen. Vooreerst bewijzen ze op geen enkele manier dat er een verwantschap is tussen u en uw voorgehouden broers. Daarnaast is het vreemd dat u uw broer H. S. noemt, maar dat er op zijn badge staat dat hij H. A. heet. U verklaart daarover dat u zelf ook niet weet waarom (CGVS, p.3).

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI

Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag

van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is

van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsvername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid

heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de

beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen "48 en volgende" en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en van "het beginsel dat de administratieve overheid verplicht is haar beslissing te nemen op basis van alle relevante feiten van de zaak". Tevens stelt hij dat er sprake is van beoordelingsfouten en het "niet-naleven van de regels van de 'Guide to Procedures and Criteria for Determining Refugee Status' van de UNHCR".

Verzoeker licht, na het integraal weergeven van de bestreden beslissing, zijn enig middel toe als volgt:

"Inleidende overwegingen:

Overwegende dat volgens de regels van het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen, die zijn opgenomen in de "Guide to Procedures and Criteria for Determining Refugee Status" (Gids voor procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus), de autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor het horen van een asielzoeker, de verklaringen van de asielzoeker zoveel mogelijk in zijn voordeel moeten interpreteren; dat deze autoriteiten een zaak moeten analyseren in het licht van het bewijsmateriaal met betrekking tot de geloofwaardigheid van het gegeven relaas;

dat deze regels tot doel hebben de asielzoekers de grootst mogelijke bescherming te garanderen; dat het in geval van twijfel de voorkeur verdient, en zelfs verplicht is, om iemand bescherming te bieden in plaats van zijn aanvraag af te wijzen;

dat het relaas van de asielzoeker niet ongeloofwaardig is; dat indien het CGVS meende onnauwkeurigheden in dit relaas te kunnen vinden, deze onnauwkeurigheden hadden kunnen worden toegelicht;

Door te weigeren de mogelijke toepassing van het Verdrag van Genève op verzoeker te erkennen, heeft de wederpartij een zodanige fout begaan dat haar beslissing niet naar behoren met redenen is omkleed; Overwegende dat de wederpartij van mening is dat verzoeker in België geen internationale bescherming kan genieten;

Overwegende dat de bestreden beslissing het resultaat is van een onjuiste beoordeling van verzoekers verhaal en van een onjuiste toepassing van de regels betreffende de procedure voor de erkenning van de vluchtelingenstatus;

Eerste deel :

Overwegende dat de wederpartij ervan overtuigd is dat verzoeker in zijn relaas ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden heeft aangevoerd. Verzoeker betwist deze onjuiste beoordeling.

De opposant is van mening dat de verzoeker niet van Afghaanse afkomst is, omdat hij de Afghaanse kalender niet kent en geen onderscheid maakt tussen de Taliban en Daesh.

Terwijl de Guide to Procedures and Criteria for Determining Refugee Status de wederpartij verplicht om de verzoeker om bescherming ten minste het voordeel van de twijfel te geven.

In dit geval betekent het geven van het voordeel van de twijfel dat als de tegenpartij twijfels heeft over het bestaan en de ernst van de bedreigingen voor de aanvrager, zij hem of haar ondanks alles geloofwaardig moet vinden. Als de eiser een samenhangend en geloofwaardig relaas presenteert, kan de wederpartij niet zomaar besluiten dit te negeren. Dat de wederpartij weigert zijn verhaal te geloven.

Dat de wederpartij meent dat hij onmogelijk in Afghanistan kan hebben gewoond omdat hij de Afghaanse kalender niet beheerst. Toch was dit helemaal niet onrealistisch of onsamenhangend. Verzoeker heeft uitgelegd dat hij niet erg aandachtig heeft gestudeerd en dat hij alleen de christelijke kalender kende. Evenzo heeft de wederpartij hem verweten dat hij het verschil tussen Daesh en de Taliban niet kent. Verzoeker heeft bevestigd dat hij persoonlijk geen onderscheid maakt tussen Daesh en de Taliban. Voor hem zijn ze een en dezelfde bedreiging. Het zijn moslimfundamentalisten en terroristen. Zijn angst voor hen is voor beide hetzelfde. Er is geen verschil, en dat is wat hij zei. Tot slot is het verbazingwekkend dat de tegenpartij mijn aanvrager ervan beschuldigt geen origineel identiteitsdocument te hebben, terwijl een zeer groot aantal aanvragers van internationale bescherming nooit wordt beschuldigd geen document te hebben. Dat internationale bescherming niet vereist dat je identiteitsdocumenten bij je hebt. Men kan zich afvragen waarom de uitleg van mijn verzoeker niet geloofwaardig is. In welk opzicht ondermijnt dit de geloofwaardigheid van zijn verhaal? Op geen enkele manier is het verhaal van de eiser niet geloofwaardig. Dat de wederpartij de verplichting heeft om hem het voordeel van de twijfel te geven. Dat de wederpartij, door te weigeren hem het voordeel van de twijfel te geven, een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt die de omkering van haar beslissing rechtvaardigt. Overwegende dat deze beslissing moet worden herzien;

Tweede deel :

Overwegende dat de wederpartij verzoeker verwijt dat hij pas ten overstaan van de wederpartij en niet tijdens zijn eerste onderhoud bij het Bureau over zijn broersoldaten heeft gesproken in het kader van zijn verzoek om bescherming. Overwegende dat het standpunt van de wederpartij eens te meer onbegrijpelijk is. Dat het eerste onderhoud van een vluchteling bij de DVZ geenszins de voorwaarden van een echt onderhoud biedt. De informatie die tijdens dit eerste onderhoud wordt verzameld, stelt de tegenpartij in staat om het onderhoud met de vluchteling voor te bereiden. Op geen enkel moment kan een discrepantie tussen de inhoud van de CGVS-vragenlijst en het CGVS-interview gebruikt worden om de geloofwaardigheid van een verhaal te verwerpen. Het CGVS-interview is het enige interview waarbij een volledig verhaal kan worden verteld en dat in principe goede interviewvoorwaarden garandeert. Er moet aan herinnerd worden dat asielzoekers tijdens hun eerste interview niet vergezeld mogen worden door hun advocaat. Bijgevolg kan de tegenpartij geen enkel argument gebruiken om deze verslagen te verwerpen vóór het interview voor het CGVS.

Dat de tegenpartij een nieuwe kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt die de omkering van de beslissing rechtvaardigt.

Derde deel :

Overwegende dat de wederpartij de foto- en videodocumenten waarop verzoeker zich beroept, in twijfel trekt. Verzoeker herinnert aan de verplichting van de wederpartij om de elementen van een verhaal zoveel mogelijk gunstig te interpreteren. In casu heeft verzoeker tijdens zijn verhoor de video van de arrestatie van zijn vader getoond. Hij heeft geen andere manier om de wederpartij te overtuigen dan uit te leggen wat het voorstelt. Opnieuw verwerpt de wederpartij de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoeker in plaats van het geloofwaardig te achten, of ten minste het voordeel van de twijfel te geven. Daarmee heeft de wederpartij een kennelijke beoordelingsfout gemaakt die de omkering van haar beslissing rechtvaardigt;

Vierde deel :

Overwegende dat de opposant stelt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker bang was voor Afghanistan toen hij vertrok. Opnieuw is het standpunt van de wederpartij verrassend. Beweren dat het niet aannemelijk is dat verzoeker bang was om in Afghanistan te blijven, is voorbijgaan aan alle jaren van oorlog die de inwoners van het land hebben doorstaan en aan de angsten die elke Afghaan terecht kon koesteren tegen het Taliban-regime. De Taliban wonnen geleidelijk aan terrein terug en het feit dat het regime binnenkort zou vallen was zeker in ieders gedachten. De val van het regime kwam voor veel Afghanen niet als een verrassing. Het is duidelijk dat de vrees van mijn aanvrager al bestond op het moment dat hij het land verliet en de andere partij moest dit erkennen. Weigeren om de geloofwaardigheid van verzoekers angst te erkennen toen hij Afghanistan verliet, is pure bewering. Dit is een kennelijke beoordelingsfout die de omkering van de beslissing rechtvaardigt.

Vijfde deel:

Overwegende dat de wederpartij ongeveer tien bladzijden schrijft met algemene overwegingen betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan op dit moment. Enerzijds gaan deze overwegingen niet specifiek in op de kwesties die in verzoekers verzoek om bescherming aan de orde worden gesteld. Het zijn algemene

overwegingen die niet specifiek betrekking hebben op verzoeker. Voor zover deze overwegingen niet ingaan op vragen die tijdens het interview met verzoeker zijn gesteld en niet voortkomen uit een analyse van zijn relaas, is de gepastheid ervan twijfelachtig. De wederpartij heeft echter erkend dat mensen die terugkeren uit het Westen in het hele land worden gecontroleerd, ook al vinden deze controles in Kabul systematischer plaats:

De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Dat verzoeker ervan uit kan gaan dat hij het risico loopt te worden herkend op de luchthaven van Kabul en elders in het land. Overwegende dat zowel de officiële informatie waarover het CGVS beschikt als de door verzoeker overgelegde stukken in het dossier niet uitsluiten dat hij risico loopt op vervolging als hij terugkeert naar zijn land. Het geweld in Afghanistan duurt voort, zodat de overweging dat verzoeker geen internationale bescherming zou kunnen genieten, het resultaat lijkt te zijn van een kennelijke vergissing van de wederpartij, die geen rekening heeft gehouden met het verhaal van verzoeker, zijn documenten, zijn persoonlijkheid en zijn kwetsbaarheid. Gelet op het feit dat de situatie van Afghanen die het land hebben verlaten nog steeds zorgwekkend is, is de beoordeling van de wederpartij te voorzichtig. Dat de motivering van het bestreden besluit een beoordelingsfout bevat en moet worden herzien; Op grond van de regel van het voordeel van de twijfel die aan de wederpartij is opgelegd, had zij haar vrees gegrond moeten achten. De wederpartij heeft dit beginsel niet geëerbiedigd en haar beslissing kan worden vernietigd.

Zesde deel:

Overwegende dat de stellingen van de wederpartij overeenkomstig de ontwikkelingen hier kunnen worden verworpen; dat de wederpartij, op grond van haar verplichting om de regels van de UNHCR inzake de behandeling van asielaanvragen na te leven, verzoekers relaas welwillender had moeten onderzoeken; dat zij had moeten zoeken naar de elementen op grond waarvan zij verzoekers vluchtelingenstatus had kunnen erkennen en hem bescherming had kunnen bieden; dat de wederpartij integendeel verzoekers relaas elke geloofwaardigheid heeft onzegd; Aldus is het zijn verplichtingen niet nagekomen en moet zijn besluit nietig worden verklaard en/of worden herzien;

Ten slotte

Overwegende dat de argumenten van de wederpartij moeten worden afgewezen; Dat de door het UNHCR vastgestelde regels de wederpartij hadden moeten dwingen om te zoeken naar elementen die gunstig zijn voor de toepassing van de Verdragen van Genève; Dat de hier bestreden beslissingen moeten worden herzien en/of nietig verklaard; Verzoeker moet voldoende geloofwaardig worden geacht en als vluchteling in België worden erkend;”

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 15 september 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij stelt dat nieuwe elementen ter kennis gebracht worden, en verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024,
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024,
- EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024,
- SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025.

De verwerende partij geeft verder een uitgebreid betoog, ter ondersteuning van haar standpunt zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

3.2. Verzoeker maakt op 22 september 2025 een aanvullende nota over waarbij hij een antwoord formuleert op de aanvullende nota die werd neergelegd door de verwerende partij op 15 september 2025. Bij de deze aanvullende nota voegt hij nog drie niet vertaalde stukken toe.

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienen de stukken die stukken niet zijn gesteld in de taal van de rechtspleging en niet zijn vergezeld van een vertaling niet in overweging te worden genomen.

Op 23 september 2025 legt verzoeker een tweede aanvullende nota neer waarbij hij stukken bijbrengt in het kader van zijn gepercipieerde verwestering. Zo legt hij volgende stukken neer:

- Een steunverklaring van een vriend die stelt dat hij een ernstig persoon is en een werker.
- Een steunverklaring van een Belgische vrouw die stelt dat ze hem in de carwash heeft leren kennen. Ze getuigt dat verzoeker heel sympathiek is, eerlijk, lief, moedig en respectvol is en dat hij een kans verdient in België.
- een werkbelofte en een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur
- Foto's van het opvanggezin waar hij op zondag naartoe gaat. Hij stipt aan dat er gecommuniceerd wordt in het Frans.
- Foto's van zijn activiteiten in België.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. In de bestreden beslissing wordt het asielrelaas van verzoeker als volgt samengevat:

“Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, afkomstig uit het dorp Said Ahmadvhel, gelegen in het district Kot van de provincie Nangarhar. U bent van origine Pashtoun en soennitisch moslim. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende elementen aan.

U werkte in uw eigen autoherstelplaats. Aanvankelijk met uw oudere broer S., die u de job had geleerd, maar na een jaar ging hij bij de overheid werken. Ook uw oudste broer H. S. ging na zijn studies bij de overheid werken, bij het nationaal leger. U bleef in de garage werken. U repareerde er ook overheidsvoertuigen.

De taliban verweet u dat u voor ongelovigen werkte en plakte doodsb bedreigingen aan de deur en de muur van uw garage. Desondanks bleef u overheidsvoertuigen repareren. Maar omdat de bedreigingen bleven komen, bent u uiteindelijk op de tweede dag na de machtsovername door de taliban, in augustus 2021, samen met uw broers S. en H. via Pakistan naar Iran gevlucht om vervolgens naar Europa te reizen.

U weet niet waar uw broers nu zijn. In Iran stak de smokkelaar jullie in verschillende auto's. Sindsdien hebben jullie elkaar niet meer gezien of gehoord.

U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 26 juli 2022.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: badges van het nationaal leger van uw beide broers, foto's van u en uw broer in jullie garage, foto's van twee dreigbrieven.”

Deze vaststellingen worden door verzoeker op zich niet betwist.

5.2. Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

5.3. Verzoeker geeft in zijn eerste onderdeel aan dat verweerder ervan overtuigd is dat hij niet van Afghaanse afkomst is, omdat hij de Afghaanse kalender niet kent en geen onderscheid maakt tussen de taliban en Daesh. Verzoeker meent dat hem het voordeel van de twijfel diende te worden gegeven temeer hij een geloofwaardig en samenhangend relaas heeft gebracht.

De betreffende motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Vooreerst dienen er vraagtekens geplaatst te worden bij uw recente herkomst uit het district Kot van de provincie Nangarhar. Gevraagd wanneer u uw land van herkomst verliet volgens de Afghaanse kalender, moet u het antwoord schuldig blijven. Zoals algemeen geweten, gebruikt men in Afghanistan een andere kalender. U verklaart dat u de Afghaanse kalender niet kent, maar dat u de christelijke kalender wel een beetje kan gebruiken (CGVS, p.7). Van iemand die tot zijn elfde naar school ging, kan echter verwacht worden dat hij minstens een notie heeft van de Afghaanse kalender. Gevraagd welk jaar het was volgens de Afghaanse kalender toen u naar hier kwam, herhaalt u dat u de Afghaanse kalender niet kent. Meer nog, u zou in uw regio zelfs nooit van de Afghaanse kalender gehoord hebben. Uw uitleg, dat u niet altijd naar school ging en dat u misschien niet op school was toen ze de les gaven over de kalender, overtuigt geenszins (CGVS, p. 7).

Voorts valt ook uw gebrek aan kennis van de veiligheidssituatie in uw district op. Zo weet u niets over de aanwezigheid van Daesh, terwijl het Amerikaans leger daar toch lang strijd geleverd heeft met die groepering (zie de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier). Van iemand die altijd in een dorp heeft geleefd, kan algemeen worden aangenomen dat hij weet heeft van gewapende conflicten in zijn regio. U zegt ook het verschil niet te kennen tussen Daesh en de taliban (CGVS, pp.6-7), wat opmerkelijk is voor iemand die uit een regio komt waar beide groeperingen zeer zichtbaar aanwezig zijn geweest.

Bovenal moet worden opgemerkt dat u er niet in slaagt om uw identiteit afdoende te staven. U legt geen enkel identiteitsdocument van uzelf voor. De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. Deze medewerkingsplicht vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.”

De Raad acht voormelde motieven die stellen dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker de Afghaanse kalender en het verschil tussen Daesh en de taliban niet kent, pertinent. De Afghaanse (of Perzische) kalender wordt inderdaad in Afghanistan gebruikt voor documenten, nieuws, onderwijs, ... en dit in

tegenstelling tot de christelijke kalender. Verzoeker verklaarde dat hij gedurende elf jaar naar school ging en een beetje kan lezen en schrijven. Het is dan ook heel bevreemdend dat verzoeker geen enkele notie heeft van deze Afghaanse kalender, maar wel kennis zou hebben van de christelijke kalender.

Verder betwist verzoeker niet dat hij een gebrek aan kennis heeft van de veiligheidssituatie van zijn district. Dit is op zijn minst bevreemdend. Uit de documentatie die door de commissaris-generaal werd gevoegd in het administratief dossier blijkt inderdaad dat de Amerikanen een lange strijd hebben geleverd tegen Daesh in de regio van verzoeker. Het komt niet geloofwaardig over dat verzoeker het verschil niet zou kennen tussen Daesh en de taliban en ook niet op de hoogte is van de veiligheidssituatie in zijn eigen regio. In die zin is niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te twijfelen aan de recente herkomst uit deze regio door verzoeker. In die zin is het redelijk van de commissaris-generaal om aan verzoeker te vragen of hij zijn identiteit kan bewijzen. Verzoeker betwist niet dat hij geen enkel identiteitsdocument heeft voorgelegd, waardoor zijn identiteit niet is aangetoond. Bij zijn aanvullende nota legt verzoeker een niet vertaalde kopie van een taskara neer waarmee hij zijn identiteit wenst aan te tonen. Zoals reeds gesteld kunnen niet vertaalde stukken niet in overweging worden genomen. De Raad kan op geen enkele wijze nagaan wat er precies op dit document vermeld staat. Los van de mogelijkheid dat dit zou bewijzen dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft, zegt dit nog niets over de recente afkomst uit de regio. De uiterst gebrekkige kennis van verzoeker over zijn district van herkomst ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas op ernstige wijze. De Raad acht bovenvermelde motieven bovendien pertinent en maakt ze hem eigen. Verzoeker is van oordeel dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, maar uit de hiernavolgende bespreking zal blijken dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig wordt bevonden en er daarom geen enkele reden is om hem het voordeel van de twijfel te gunnen.

Verzoeker tracht bepaalde tegenstrijdigheden en omissies onder meer uit te leggen door aan te halen dat het verslag bij de dienst Vreemdelingenzaken volgens hem niet mag gebruikt worden bij de beoordeling van het asielrelaas. Het onderhoud bij de dienst Vreemdelingenzaken vervult volgens hem geenszins de voorwaarden van een echt onderhoud. De informatie die tijdens dit eerste onderhoud wordt verzameld, stelt de tegenpartij volgens verzoeker enkel in staat om het onderhoud met de vluchteling voor te bereiden. Op geen enkel moment kan volgens verzoeker een discrepantie tussen de inhoud van de CGVS-vragenlijst en het CGVS-interview gebruikt worden om de geloofwaardigheid van een verhaal te verwerpen.

De Raad kan deze zienswijze echter niet volgen. De verwijzingen van verzoeker naar het verloop van het onderhoud en de aard ervan bij de dienst Vreemdelingenzaken kunnen niet verschonen dat hij tijdens het interview bij de dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van zijn oudste broer, maar wel zijn broer S., zijn drie jongere broers en zijn zus en dit terwijl zijn oudste broer bij het leger werkte. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt is het bestaan van de drie jongere broers en de zus van verzoeker van veel minder belang dan het bestaan van een oudere broer die nota bene een militaire carrière had. Verzoekers verklaring dat het om een vergetelheid gaat is absoluut niet geloofwaardig.

Er dient op gewezen dat de verklaringen van verzoeker op de dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de dienst Vreemdelingenzaken.

Waar verzoeker nog ingaat op de door hem neergelegde foto's en video's, stelt hij louter dat *"hij tijdens zijn verhoor de video van de arrestatie van zijn vader heeft getoond en dat hij geen andere manier heeft om verweerder te overtuigen dan uit te leggen wat het voorstelt"*. Verzoeker lijkt daarbij uit het oog te verliezen dat uit de door hem neergelegde foto's overduidelijk blijkt dat ze vervalst zijn. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling waar zij stelt dat:

"De voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. U legt wel enkele foto's voor. Maar aangezien u uw identiteit niet heeft aangetoond, is het onmogelijk op te maken wie er op de foto's staat. Het beeldmateriaal van u en uw broer in jullie garage, overtuigt niet, zoals verderop wordt besproken."

Hoe dan ook kan aan privéfoto's slechts een beperkte bewijskracht worden toegekend, gezien het mogelijk is om deze te bewerken. De foto's tonen ook niet of dit daadwerkelijk uw broer betreft."

U wilt met de foto's uw beroepsactiviteit als garagist voor de overheid aantonen, wat door het ongeloofwaardige verwantschap met de militairen uw enige overgebleven vrees is, maar bij de foto's waar u zelf ook op verschijnt gaat het duidelijk om vervalst materiaal. Uw verschijning op de foto's klopt immers niet. Op beide foto's bent u opvallend anders belicht en is er een opvallend verschil in beeldkwaliteit tussen uzelf

en de rest van de foto. Bovendien staat u op beide foto's strak naar de camera terwijl de rest van de foto redelijk dynamisch lijkt. Op een van de foto's staat u afgebeeld bij een auto, maar is het fysiek onmogelijk dat u daar zou staan aangezien u de plaats inneemt van waar die auto zou moeten staan. U heeft daar geen uitleg voor. Wanneer u bijvoorbeeld gevraagd wordt waarom u maar half op een foto staat, verklaart u dat de foto niet genomen werd voor Facebook. U verklaart ook dat de foto genomen werd door een soldaat van wie u de naam niet kent (CGVS, p. 9). U belooft om de digitale versie op te sturen, maar ook dat heeft u nagelaten. Ook uw verklaring over de foto van de kapotte auto, roept vragen op. U weet niet waarom die tussen uw eigen documenten zit (CGVS, p.9). U legt dus blijkbaar documenten voor waarvan u niet weet wat de betekenis ervan is, wat suggereert dat u deze van iemand kreeg zonder dat u zelf een persoonlijke link met deze documenten heeft.”

De vervalsing van voorgelegde foto's ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoeker nog verder. Bovendien betwist verzoeker de overige motieven die betrekking hebben op de door hem voorgelegde documenten niet, en de Raad acht ze bovendien pertinent. Zij blijven dan ook overeind.

Wat betreft de video blijkt uit de nota's van het persoonlijk onderhoud dat deze niet kon getoond worden ten tijde van het gehoor, maar dat aan verzoeker gevraagd werd om deze na te sturen. Verzoeker heeft de video echter nooit neergelegd. Aldus is het voor de Raad ook onmogelijk om na te gaan wat er op deze video te zien zou zijn.

Verzoeker stelt verder dat beweren dat het niet aannemelijk is dat hij bang was om in Afghanistan te blijven, voorbijgaan is aan alle jaren van oorlog die de inwoners van het land hebben doorstaan en aan de angsten die elke Afghaan terecht kon koesteren tegen het taliban-regime. De taliban wonnen geleidelijk aan terrein terug en het feit dat het regime binnenkort zou vallen was zeker in ieders gedachten. De val van het regime kwam voor veel Afghanen niet als een verrassing. Het is volgens verzoeker duidelijk dat zijn vrees al bestond op het moment dat hij het land verliet en verweerder moest dit volgens hem erkennen.

Hiermee bekritiseert verzoeker de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Wetende dat u zich binnen het bereik van de taliban bevond en dat ze u bedreigden omdat u diensten verleende aan de overheid, bent u toch nog zes maanden overheidsvoertuigen blijven herstellen. U maakt nergens melding van veiligheidsmaatregelen die jullie in die periode namen. Dat de taliban al die tijd niet is overgegaan tot concrete acties, is vreemd.”

Verzoeker geeft geen enkele uitleg voor deze vaststelling. De Raad acht voormelde motieven ook pertinent en maakt ze hem eigen. Met een algemene verklaring dat alle Afghanen bang waren voor de taliban toont verzoeker de onredelijkheid van dit onderdeel van de motivering niet aan.

De Raad merkt daarnaast op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing motiveert dat er nog andere redenen zijn waarom verzoeker de bedreigingen door de taliban niet aannemelijk maakt. Deze motieven luiden als volgt:

“Uw verklaringen over de bedreigingen zijn op zich ook niet geloofwaardig. Over de dreigbrieven verklaarde u bij de DVZ dat ze lang geleden gestuurd zijn door de taliban. Volgens de kopieën die u voorlegt, dateren ze van 14 februari 2021 en 19 maart 2021. Volgens uw verklaringen plakten de taliban die dreigbrieven 's nachts aan uw garage (CGVS, p.6). Wetende dat u zich binnen het bereik van de taliban bevond en dat ze u bedreigden omdat u diensten verleende aan de overheid, bent u toch nog zes maanden overheidsvoertuigen blijven herstellen. U maakt nergens melding van veiligheidsmaatregelen die jullie in die periode namen. Dat de taliban al die tijd niet is overgegaan tot concrete acties, is vreemd. U weet bovendien bijzonder weinig over de dreigbrieven die u voorlegt. Hoewel het slechts om twee brieven gaat, weet u niet te zeggen hoeveel u er in totaal heeft gekregen. Hiernaar gevraagd, antwoordt u dat het CGVS het antwoord kan vinden in de documenten die u bijheeft. (CGVS, p 8).

In de dreigbrieven raadt de taliban zowel u als uw broer S. aan om te stoppen met het repareren van overheidsvoertuigen. Nochtans startte u als automechanicus rond uw 16-17 jaar en was S. al na een jaar voor de overheid gaan werken (CGVS, p.2 en 3). Dat betekent dat S. op het moment van de dreigbrieven al geruime tijd niet meer in de garage werkte. Opmerkelijk is ook dat de taliban blijkbaar niet zwaar tilden aan de legercarrière van uw broers, aangezien er in de dreigbrieven die u voorlegt met geen woord gerept wordt over hun toenmalige beroepsactiviteit. Nochtans verklaart u dat de mensen in het dorp op de hoogte waren van de job van uw broers bij het leger (CGVS, p.10).

Over uw vader legt u vage verklaringen af. U verklaart tijdens uw onderhoud dat hij in de week voor uw afspraak op het Commissariaat-generaal ontvoerd werd. Behalve dat iemand u heeft laten weten dat uw vader is meegenomen, kan u er verder niets over kwijt, omdat de communicatie met uw familieleden moeilijk

verloopt (CGVS, p.11). Dorpelingen van u zijn er desondanks wel in geslaagd om een video te maken van de ontvoering en u die door te sturen. U zou die video na uw persoonlijk onderhoud nog bezorgen aan het CGVS, maar u heeft nagelaten om dat te doen (CGVS, p.5, 11). Een dergelijke video heeft sowieso echter een uitermate beperkte bewijswaarde. In afwezigheid van identiteitsdocumenten kan immers op geen enkele manier uw band met de afgebeelde mensen worden aangetoond. Daarnaast kan het CGVS ook onmogelijk inschatten wie de mensen zijn die worden afgebeeld en wat de context is waarin de video wordt gemaakt.”

Ook deze motieven, die verzoeker helemaal niet betwist, acht de Raad pertinent en hij maakt ze hem eigen. Zij ondermijnen bovendien verder de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift en aanvullende nota verder naar zijn verwestering en de daaruit voortvloeiende vrees om bij een terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban, die hem volgens hem zullen beschouwen als een ongelovige. Hij stelt ook dat de situatie in Afghanistan nog steeds gevaarlijk is. Hij stelt dat personen die uit het Westen komen extra worden gecontroleerd op de luchthaven.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt, blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99; EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44-46; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 17 ev.).

Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoeker, die aangaf het grootste deel van zijn leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België heeft verbleven. De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij een soennitische moslim is, dat hij verschillende familieleden in zijn land van herkomst heeft, dat hij Pashtou spreekt, dat hij afkomstig is uit een dorp waarin de taliban, reeds voor zijn vertrek, invloed hadden, waardoor hij vertrouwd is met hun normen en regels, en dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – Afghanistan verliet en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat wanneer hij zich opnieuw in dat land zou vestigen hij zal opvallen of er automatisch als een ‘afvallige’ of ongelovige zal worden beschouwd. Hierbij dient aangestipt te worden dat er geen gedwongen verwijderingen naar Afghanistan plaatsvinden.

Er blijkt ook geenszins dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat hij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd. Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen blijkt dat vele personen, na de machtsovername door de taliban, naar Afghanistan terugkeren (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 4.) en kan niet worden afgeleid dat Afghaanse onderdanen, met een profiel zoals dat van verzoeker, er problemen ondervinden.

Verzoeker maakt met zijn toelichtingen geenszins aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België, door te verklaren dat hij tewerkgesteld is in een carwash en stukken voor te leggen aangaande zijn tewerkstelling in België en aangaande zijn vriendschappelijke contacten met een opvanggezin en vrienden toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Er kan zelfs niet worden vastgesteld dat de taliban of de lokale gemeenschap op de hoogte zouden zijn van wat hij in België heeft gedaan. Hij toont met zijn verwijzing naar de duur van zijn verblijf en de wijze waarop hij zijn tijd besteedde in België evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker duidt nergens in concreto aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken.

Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen. Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

Hierbij wordt nog aangestipt dat hij niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat er nog leden van het kerngezin in Afghanistan verblijven.

In zoverre de verzoekende partij wijst op de zeer repressieve implementatie van de sharia door de taliban alsook op het straffen toebrengen door de taliban bij het niet naleven van de islamitische normen en waarden zoals door hen strikt geïnterpreteerd, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat de verzoekende partij niet concreet aantoont dat zij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat zij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in haar verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, werpt zij hier geen ander licht op.

Gelet op de individuele omstandigheden van de verzoekende partij kan in casu niet aangenomen worden dat zij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel

risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU). Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die Richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde Richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58). Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupatie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. De in het verzoekschrift aangehaalde elementen werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling en hiermee toont de verzoekende partij niet alsnog aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hierbij merkt de Raad nog op dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van hit and run-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: *"In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces."*) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de Country Guidance Afghanistan van mei 2024.

Verzoeker weerlegt niet dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat, en zij blijven dan ook overeind.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de advocaat en van verzoeker ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad besluit in navolging van verweerder dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging, noch op het risico op ernstige schade.

Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend vijftientig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU